

Den
nye Børneven,

illustreret Tidskrift for Børn,

udgivet

af

Julius Chr. Gerson.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Chr. Steen & Son.

Trokt i det Berlingske Bogtrykkeri.

1848.

6116

Hørrer,

en Historie.

Hørrer stod i Blomster. Den har saadanne deilige blaa Blomster saa bløde som Bingerne paa et Møl og endnu meget finere. — Solen skinnede paa Hørrer og Regnskyerne vandede den, og det var ligesaa godt for den som det er for Smaabørn at blive vadskede, og saa faae et Kys af Moder; de blive jo deraf meget deiligere. Og det blev ogsaa Hørrer.

„Folk siger jeg staaer saa udmærket godt,“ sagde Hørrer, „og at jeg bliver saa deilig lang, der vil komme et prægtigt Stykke Lærred af mig! Nei, hvor jeg er lykkelig! Jeg er bestemt den allerlykkeligste af Alle! Jeg har det saa godt, og jeg skal blive til Noget! Hvor det Solskin muntret op og hvor den Regn smager og forfrister! Jeg er mageløs lykkelig, jeg er den Allerlykkeligste!“

„Ja, ja, ja!“ sagde Gjerdestavene, „J kjende ikke Verden, men det gjør vi, der er Knuder i os!“ og saa knagede de saa ynkelig:

„Snip snap snurre

Basselurre,

Bisen er ude!“

„Nei, den er ikke!“ sagde Hørrer; Solen skinner i Morgen, Regnen gjør saa godt, jeg kan høre hvor jeg vorer, jeg kan føle jeg har Blomst! jeg er den Allerlykkeligste!“

Men en Dag kom der Folk og toge Hørrer i Toppen og ruffede den op med Rod, det gjorde ondt; og den blev lagt i Band ligesom den skulde druknes, og saa kom den over Ild ligesom den skulde steges, det var grueligt!

„Man kan ikke altid have det godt!“ sagde Hørrer, „man maa prøve noget, saa veed man noget!“

Men det blev rigtignok slemt. Hørrer blev knæf-
tet og brækket, skettet og hæglet, ja hvad vidste den
hvad det hedte; den kom paa Rokken, snurre rur!
det var ikke mueligt at holde Tankerne samlede.

„Jeg har været overordentlig lykkelig!“ tænkte den i al sin Pine! Man maa være glad ved det Gode, man har havt! Glad, glad, o!“ — og det sagde den endnu da den kom paa Bæven, — og saa blev den til et deiligt stort Stykke Lærred. Al Hørrer, hver eneste Urt, blev til det ene Stykke!

„Ja, men det er jo mageløst! Det havde jeg aldrig troet! Nei, hvor jeg har Lykken med mig! Jo Gjerdestavene de vidste rigtig nok god Bessed med deres

„Snip snap snurre
Basfelurre!“

Bisen er slet ikke ude! Nu begynder den just! Det er mageløst! Ja, har jeg lidt noget, saa er jeg ogsaa nu bleven noget for det, jeg er den Lykkeligste af Alle! — Jeg er saa stærk, og saa blød, saa hvid og saa lang! Det er noget andet end kun at være Urter, selv om man har Blomst! Man bliver ikke påset, og Vand faaer man kun naar det regner. Nu har jeg Opvarming! Vigen vender mig hver Morgen, og med Bankanden faaer jeg Regnbad hver Aften; ja Præstefonen selv har holdt Tale over mig og sagt at jeg var det bedste Stykke i Sognet. Jeg kan ikke blive lykkeligere!”

Nu kom Lærredet i Huus, nu kom det under Sar. Hvor man klippede, hvor man skar, hvor man stak med Synaale, for det gjorde man! Det var ingen Fornøielse. Men Lærredet blev til tolv Stykker Lintoi, af det man ikke nævner, men, som alle Mennesker maa have; det var tolv Stykker af det.

„Nei, see nu blev jeg først til Noget! Saa det var min Bestemmelse! Ja, men det er jo velsignet! nu gjør jeg Gavn i Verden, og det er det man skal gjøre, det er den rette Fornøielse. Vi ere bleven tolv Stykker, men vi ere alle dog eet og det samme, vi er et Dusin! Hvor det er en mageløs Lykke!”

Dg Har gif, — og saa kunde det ikke holde længer.

„Gengang maa det jo være forbi!” sagde hvert

Stykke, „jeg gad jo gjerne holdt noget længer, men man maa ikke forlange umuelige Ting!“ Og saa bleve de revne i Stumper og Luser, de troede at det var reent forbi, for de bleve hakkede og masede og kogte, ja de vidste ikke selv hvad — og saa bleve de deiligt fiint hvidt Papir!

„Nei, det er en Overraskelse! Og en deilig Overraskelse!“ sagde Papiret: „Nu er jeg finere end før, og nu skal der skrives paa mig! Hvad kan der ikke blive skrevet! Det er dog en mageløs Lykke!“ Og der blev skrevet paa det, de allerdeiligste Historier, og Folk horte hvad der stod, og det var saa rigtigt og godt, det gjorde Menneskene meget klogere og bedre; det var en stor Betsignelse, der i Ord var givet de Papirer.

„Det er mere end jeg drømte om, da jeg var en lille blaa Blomst paa Marken! hvor kunde jeg tænke, at jeg skulde komme til at bære Glæde og Kundskaber ud til Menneskene. Jeg kan endnu selv ikke forstaae det! Men det er nu engang virkelig saa! Vor Herre veed at jeg selv slet ingen Ting har gjort, uden hvad jeg efter fattig Veilighed maatte gjøre, for at være til! Og saa bærer han mig saaledes frem til den ene Glæde og Hæder efter den anden; hver Gang jeg tænker: „Bisen er ude!“ saa gaaer den just over i noget meget Høiere og Bedre;

Nu skal jeg vist paa Reise, sendes hele Verden rundt, for at alle Menneſker kunne læſe mig! Det er det Rimeligſte! Før havde jeg blaa Blomſter, nu har jeg for hver Blomſt de deiligſte Tanker! Jeg er den Allerlykkeligſte!“

Men Papiret kom ikke paa Reise, det kom til Bogtrykkeren, og der blev Alt hvad der ſtod ſkrevet paa det ſat i Trykken til en Bog, ja til mange hundrede Bøger, for ſaa kunde uendelig flere Folk faae Gavn og Glæde deraf end om det eneſte Papir, ſom det Skrevne var paa, havde løbet Verden rundt, og var blevet ſlidt op paa Halvveien.

„Ja, det er nu det allerfornuſtigſte!“ tænkte det beſkrevne Papir. „Det ſaldt mig ſlet ikke ind! Jeg bliver hjemme og holdes i Værelſe ligesom en gammel Bedſtefader! Det er mig der er ſkrevet paa, Ordene ſlød af Pennen lige ind i mig. Jeg bliver og Bøgerne løbe omkring! Nu kan der rigtignok blive beſtilt noget! Nei, hvor jeg er glad, hvor jeg er lykkelig!“

Saa blev Papiret ſamlet i Bundt og lagt paa Hylde. „Man har godt af at hvile paa ſin Gjerning!“ ſagde Papiret. „Det er meget rigtig at man ſamler ſig og kommer til Eſtertanke om hvad der boer i En. Nu forſt veed jeg rigtigt hvad der ſtaaer i mig! Og kjende ſig ſelv det er det egentlige Frem-

skridt. Hvad mon der nu vil komme, noget fremad
skeer der, det gaaer altid fremad!" —

En Dag blev alt Papiret lagt paa Skorstenen, det skulde brændes, for det maatte ikke sælges til Spekhøkeren og komme om Smør og Puddersukker. Og alle Børnene i Huset stode rundt om, de vilde see det blusse, de vilde see i Asken de mange røde Ildgnister, der ligesom løbe afsted og slukkes, den ene efter den anden, saa gesvindt — det er Børnene der gaae af Skole, og den allerlidste Gnist er Skoleme-steren; tidt troer man han er gaaet, men saa kommer han lidt efter alle de Andre.

Og alt Papiret laae i et Bundt paa Ilden. Uh! hvor det slog op i Lue. „Uh!" sagde det, og lige i det samme blev det een heel Flamme; den gif saa høit i Beiret som aldrig Hørrer havde kunnet løfte sin lille blaa Blomst, og skinnede som aldrig det hvide Linned havde kunnet skinne; alle de skreyne Bogstaver bleve i et Dieblif ganske røde, og alle Ord og Tanker gif op i Lue.

„Nu gaaer jeg lige op i Solen!" sagde det inde i Flammen, og det var som tusende Stemmer sagde det i een, og Flammen slog gjennem Skorstenen heelt oven ud; — — og finere end Flammen, ganske usynlig for Menneskenes Dine, svævede smaa bitte Bæfener, ligesaa mange som der havde været

Blomster paa Hørran. De vare endnu lettere end
 Flammen, der førte dem, og da den sluffedes og der
 fun var tilbage af Papiret den sorte Aske, dansede
 de endnu en Gang hen over den og hvor de rørte
 saae man deres Fodspor, det var de røde Gnister.
 „Børnene gif af Skole og Skolemesteren var den
 sidste;“ det var en Fornoielse at see paa, og Husets
 Børn stode og sang ved den døde Aske:

„Snip snap snurre
 Bæselurre!
 Bisen er ude!“

Men de smaa usynlige Bæsener, sagde hver:
 „Bisen er aldrig ude! Det er det deiligste ved det
 Hele! Jeg veed det og derfor er jeg den Allerlykke-
 ligste!“

Men det kunde Børnene hverken høre eller for-
 staae og det skulde de ikke heller, for Børn maa ikke
 vide Alting.

H. C. Andersen.